

näin, tuike, maha. Nont a-
perast kofim, missi hentele uuvot
naist, kaa talle ka it tuike
iten toonu. Hui talle suammas
jaanu si konnaanun emia
mihelast flina allangi.

Utel päiwal, kui mies mäljan
puul raqunu, karkeni emia
latjit lallit wett tuuwt. Oma
tallil antenu ta pangi mihelat-
fl fogla. Hui miid mihe tuike
ilma wöite tulla, jaanu emia
nii poholpe, it ta talle ära huka-
me, ja ta kuu^{hänä} mihelä löuna joi-
gi. Hui miid miis siimä naka-
nu, ei kakkenu talle hästi jofe
minnä. Hägusi fönii ta omast-
gi. Sihaluuast pandenu ta kannu
pääl. Hui ka peran siuti julle
raquna nakanu, koguina luo-
kip kannu offan umast ja jaanu
tyigut, ja lunnanu ta piin offa

mida miis raqunu ning nakanu
siält omma kallit ligu kuuwa.

Hui miid miis et kogu tuma om
tuit om ja nii hirmul wiefil
offa jaanu, lunnu ta ökwa keda
aja peria kaemi. Häga lunnäni
ka iten, lassarun kua katalpe ja
nakanu kuuwa:

"Kuuwa, kuuwa!"

"Tule wällä ofakene, kuuwa kuuwa,
"Ma sull airna kuld'kubara, kuuwa,"
"Ja tulla ja jaanu kuld'kubara."

"Tule wällä ofakene, kuuwa, kuuwa
"Ma sull anna-pidi rält, kuuwa!"
"Sofar tulla ja jaanu siidi rält."

"Tule wällä emäkene, kuuwa kuuwa!"
"Ma sull anna kenarält, kuuwa!"
"Tulla emä, rält ofemel sadanu
talle lörrwa kaala (ka: rekkeivi,
Häga lunnänu siis jalle ära miffa,
Ta laula täamba päiwaani
omna kurwa wiefilist laulu."